

FRÅNKÖPA, v. a. 2. Köpa något af någon.
FRÅNKÖRA, v. a. 2. Köra bort ifrån. *Medan vi voro inne på världshuset, f-rde han oss.* — Vanligare *Köra ifrån*.

FRÅNLANDSVIND, m. 2. (sjöet.) Vind, som blåser ifrån närmast liggande land.

FRÅNLOCKA, v. a. 1. 1) Genom lockande förmå (ett djur) att lemna någon. *F. någon hans hund.* — Vanligare *Locka från*. — 2) (fig.) a) Genom lockelser förmå någon att öfvergifva (husbonde, anförare, o. s. v.). *F. någon en tjenare. F. en fältherre dess soldater.* — Ledigare *Locka från*. — b) Se *Aflocka*. — Äfv. *Locka från*.

FRÅNLOSSA, v. a. 1. Göra lös något, som varit fästadt, bundet eller fogadt vid något. — Äfv. *Lossa ifrån*. — *Frånlossande*, n. 4. o. *Frånlossning*, f. 2.

FRÅNLOSSNA, v. n. 1. Blifva lös ifrån något, hvarvid det varit fästadt, bundet eller fogadt. — Äfv. *Lossna ifrån*. — *Frånlossnande*, n. 4.

FRÅNLURA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Aftura*.

— Äfv. *Lura från*. — *Frånlurande*, n. 4.

FRÅNLYFTA, v. a. 1. o. 2. Lyfta bort ifrån något. — Äfv. *Lyfta ifrån*. — *Frånlyftande*, n. 4. o. *Frånlyftning*, f. 2.

FRÅNLÖPA, v. a. 3. (böjes som *Löpa*) (mindre brukl.) Löpa bort ifrån. *Han har f-lupit sitt arbete.* — Vanligare *Löpa ifrån*.

FRÅNLÖSA, v. a. 2. Lös göra något, som varit fastgjordt vid ett föremål. — Äfv. *Lösa ifrån*. — *Frånlösande*, n. 4. o. *Frånlösning*, f. 2.

FRÅNNARRA, v. a. 1. Se *Afnarra*. — Äfv. *Narra från*.

FRÅNNYPA, v. a. 3. (böjes som *Nypa*) Se *Bortnypa*, *Afnypa*, 2. — Äfv. *Nypa ifrån*. — *Frånnyppande*, n. 4. o. *Frånnyppning*, f. 2.

FRÅNPANTA, v. a. 1. Se *Afpanta*.

FRÅNPLOCKA, v. a. 1. Plockande frångå, afhända, beröfva. — Äfv. *Plocka från*.

FRÅNPLÖJA, v. a. 2. Vid plöjning föra plogen in på grannens ägor och sålunda beröfva denne åkerjord. *Han har f-jt mig ett godt stycke åker.*

FRÅNPROCESSA, v. a. 1. Se *Afprocessa*. — Äfv. *Processa från*.

FRÅNRESA, v. n. 2. (föga brukl.) Resa bort ifrån. — Vanligare *Resa ifrån*.

FRÅNRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Rifva*) Rifva bort ifrån. — Äfv. *Rifva ifrån*. — *Från-rifvande*, n. 4. o. *Från-rifning*, f. 2.

FRÅNROFFA, v. a. 1. Genom rofferi afhända. — Äfv. *Roffa från*.

FRÅNRUTTNA, v. n. 1. Förruttna och falla ifrån.

FRÅNRYCKA, v. a. 2. 1) Genom ryckande fränskilja något, som varit fästadt vid ett föremål. — Äfv. *Rycka ifrån*. — 2) Rycka bort något ifrån någon. *F. någon en näsduk.* — Äfv. *Rycka från*. — 3) (fig.) Våldsamt, fiendtligt beröfva. *F. någon ett tillfälle till förtjenst. F. fienden en provins.* — Mindre ofta *Rycka från*. — *Frånryckande*, n. 4. o. *Frånryckning*, f. 2. (båda endast för bem. 1).

FRÅNRÄKNA, v. a. 1. 1) Minska en summa, ett antal, med en del deraf. — *Syn. Afdraga, Afkorta, Afräkna.* — 2) Vid räkande af föremål bedrägligt afhända någon ett visst antal deraf. *Vid delningen af kräftfångsten f-de han mig hela två tjojen.* — 3) (fig.) Se *Afräkna*, 3. — För alla bem. brukas äfv. *Räkna från*.

FRÅNRÖFVA, v. a. 1. 1) Röfva något ifrån någon. *Banditerna f-de mig alla penningar,*

jag medförde på resan. — 2) (fig.) Afhända. *F. någon dess egendom, dess lugn.* — *Syn. Se Frångåta.* — För begge bem. äfv. *Röfva från*. — *Från-röfvande*, n. 4.

FRÅNSE, v. a. 2. (böjes som *Se*) Ej taga i betraktande, lemna utan uppmärksamhet. — Nytt ord, föga brukligt, mest i litterär stil; bildadt efter det tyska *wegsehen (von etwas)*.

FRÅNSEGLA, v. a. 1. Segla bort ifrån. — Äfv. *Segla ifrån*.

FRÅNSIDA, f. 1. 1) Den sidan af ett föremål, som har motsatt läge till den, hvilken är vänd framåt. — *Syn. Baksida.* — 2) Den sida på mynt, som är motsatt till bildsidan (se d. o.). (Fig.) *F-n af medaljen*, den fula, elaka sidan af en sak, af en person eller ett förhållande. — 3) (på väg) Höger sida för en körande eller ridande. *Häst, som går på f-n*, se *Frånhäst*.

FRÅNSIKTA, v. a. 1. Genom siktning fränskilja. — Äfv. *Sikta från*. — *Frän-siktande*, n. 4. o. *Frän-siktning*, f. 2.

FRÅNSILA, v. a. 1. Genom silning fränskilja. — Äfv. *Sila från*. — *Frän-silande*, n. 4. o. *Frän-silning*, f. 2.

FRÅNSKAFVA, v. a. 1. Genom skafning fränskilja. — Äfv. *Skafva från*. — *Frän-skafvande*, n. 4. o. *Frän-skafning*, f. 2.

FRÅNSKAKA, v. a. 1. Genom skakning fränskilja. — Äfv. *Skaka från*. — *Frän-skakande*, n. 4. o. *Frän-skakning*, f. 2.

FRÅNSKIFTA, v. a. 1. Genom skifte fränskilja eller afhända. — Äfv. *Skifta från*. — *Frän-skiftande*, n. 4. o. *Frän-skiftning*, f. 2.

FRÅNSKILJA, v. a. 2. Skilja något ifrån ett annat, hvarmed det varit förenadt. — Äfv. *Skilja från*. — *Syn. Se Afskilja.* — *Frän-skiljande*, n. 4.

FRÅNSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) Skjuta undan, bort ifrån ett ställe. *F. regeln*, skjuta tillbaka regeln, som stängt en dörr. — Äfv. *Skjuta från*. — *Frän-skjutande*, n. 4. o. *Frän-skjutning*, f. 2.

FRÅNSKRAPA, v. a. 1. Genom skrapning fränskilja. — Äfv. *Skrapa från*. — *Frän-skrapande*, n. 4. o. *Frän-skrapning*, f. 2.

FRÅNSKRUFVA, v. a. 1. Genom tillbakaskrufning fränlossa, fränskilja. — Äfv. *Skrufva ifrån*. — *Frän-skrufvande*, n. 4. o. *Frän-skrufning*, f. 2.

FRÅNSKRÄDA, v. a. 2. Se *Afskräda*. — Äfv. *Skräda från*. — *Frän-skrädande*, n. 4. o. *Frän-skrädning*, f. 2.

FRÅNSKÄRA, v. a. 3. (böjes som *Skära*) Genom skärning afskilja. — Äfv. *Skära ifrån*. — *Frän-skärande*, n. 4. o. *Frän-skärning*, f. 2.

FRÅNSKÖLJA, v. a. 2. Se *Afskölja*, 1. — Äfv. *Skölja från*. — *Frän-sköljande*, n. 4. o. *Frän-sköljning*, f. 2.

FRÅNSLAGNING, f. 2. Handlingen, då man fränslår, då något fränslås.

FRÅNSLIPPA, v. n. 3. (böjes som *Slippa*) Sakta och oförmärkt af sig sjelft lossna och fränfalla. — Äfv. *Slippa ifrån*. — *Frän-slippande*, n. 4.

FRÅNSLITA, v. a. 3. (böjes som *Slita*) Slita något bort ifrån något annat, hvarmed det varit förenadt. — Äfv. *Slita ifrån*. — *Syn. Afslita, Lösslita.* — *Frän-slitande*, n. 4. o. *Frän-slitning*, f. 2.

FRÅNSLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) Slå till något så, att det lossnar och fränfaller. — Äfv. *Slå ifrån*. — *Frän-släende*, n. 4.